

KURIER CZĘSTOCHOWSKI

Nr 237

Wydawca: Adolf Hitler Allee 12, tel. 22.45, 22.49
Konto pocztowo-czekowe: Warszawa 636
Dla ogłoszeń obowiązują cenniki Nr. 1.

Częstochowa, czwartek 7 października 1943 r.

Wychodzi raz w tygodniu. Abonament miesięczny wynosi 2 zł. (brutto) plus 25% (VAT).
Zamówienia przyjmowane są przez wszystkie
Przedsiębiorstwa w Gen. Gub.

Rok V.

Gwałtowne walki na zachód od Smoleńska

Pełny sukces na wyspie Kos

Na Morzu Śródziemnym zatopiono 59000 ton

Z GŁÓWNEJ KWATERY FUHRERA, 6 października. — Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje w dniu 5 października:

Na przyczółku mostowym rzeki Kubań krwawo odparto silne ataki bolszewików, mające na celu przełamanie.

Nad środkowym biegiem Dniepru, na środku i w kilku punktach na północnym froncie wschodniego załamały się lokalne ataki nieprzyjaciela. Doszło przy tym szczególnie w rejonie ujścia Prypiet i na zachód od Smoleńska do gwałtownych walk, które obecnie jeszcze trwają.

W południowych Włoszech nieprzyjaciel wzmacnił swój nacisk na wschodni odcinek frontu i wyładował jednocześnie tuż poza naszym frontem koło Termoli. Znaczące siły niemieckie przystąpiły do przeciwnatarcia.

W związku z przetransportowaniem wszystkich wojsk niemieckich znajdujących się na Sardynii na Korsykę, zgodnie z rozkazem, opróżniono teraz także tę wyspę, a wszystkie oddziały, łącznie z ich ciężką bronią, działami, czołgami, pojazdami mechanicznymi i wszystkim sprzętem, przeprowadzono na stały ląd.

Pod dowództwem generała-porucznika von Senger und Etterlin, który ze swym sztabem jako ostatni opuścił wyspę, w ciężkiej walce z napierającym wojskami Badoglio, oddziałami, pozostającymi na wyspie, do Genui. Amerykanami oraz siłami przeważającymi nieprzyjaciela na morzu i w powietrzu, dokonano tu ponownie jednego w swym rodzaju zwycięstwa. Przeciwnik nie zdołał nawet przeszkodzić zakreśleniu naszych ostatnich oddziałów demolacyjnych.

W równym stopniu jak formacje marynarki wojennej, stojące pod dowództwem kontradmirała Hoensden-Bohlkona i komandora Engelhardta, które dokonały imponującego zwycięstwa w przemyśle, w większości przy użyciu statków małotonożowych, odznaczyły się szczególnie formacje transportowe lotnictwa. Własne straty podczas tej całej operacji są nadzwyczaj drobne.

W dniu 3-cim października we wschodniej części Morza Śródziemnego rozpoczęła się operacja ładowania wszystkich rodzajów sił zbrojnych przeciwko wyspie Kos, położonej na północ od Rodosu. W dwudniowych walkach rezytowało nieprzyjaciela i obsadzono wyspę. 600 ludzi załogi brytyjskiej i 2.500 ludzi wojsk Badoglio wzięto do niewoli. Zdobyto 40 dział, 22 samoloty i jeden statek. Oczyszczanie wyspy z ostatnich rozproszonych części formacji nieprzyjaciela jest w toku.

Niemieckie łodzie podwodne zatopły na Morzu Śródziemnym, przed północnym wybrzeżem Afryki, spośród ubezpieczonych konwojów nieprzyjacielskich 7 statków, o łącznej pojemności 59.000 ton oraz jeden kontrtorpedowiec. Formacje samolotów bojowych w tym samym rejonie morskim zaatakowały konwoj i ciężko uszkodziły, według nadeszłych dotychczas raportów, 4 większych statków.

Formacje lotnictwa nieprzyjacielskiego podjęły podczas dnia 1 w nocy ataki terrorystyczne na miejscowości, położone w rejonie rzeki Ren, Men i Saar. Szczególnie ciężko zostały dotknięte dzielnice mieszkalne miasta Frankfurt n/M. O dalszych zniszczeniach zaparowanego z miast Offenbach, Mannheim, Ludwigshafen, Worms i Saarbrücken. Siły obrony przeciwlotniczej zestrzeliły wczoraj 41 samolotów nieprzyjacielskich, przeważnie ciężkich bombowców.

Lotnictwo niemieckie przeprowadziło podczas nocy ubiegłej szereg policyjnych ataków na ważne obiekty Anglii. O zachodniego wybrzeża francuskiego doszło w nocy na 4-go października do potyczki między lekkimi jednostkami niemieckiej marynarki wojennej a kontrtorpedowcami brytyjskimi. Jeden kontrtorpedowiec nieprzyjacielski stopniowo, a kilka innych ugodzonych licznymi pociskami artyleryjskimi, formacja niemiecka z nieznacznymi stratami powróciła do swej bazy.

BERLIN, 6 października. — Agencja „Telepress” dowiaduje się z dobrze poinformowanego źródła następujących szczegółów o sytuacji na froncie wschodnim:

Z zasadniczo niezmienionej sytuacji bojowej na wszystkich odcinkach frontu wschodniego na wymienienie zasługuje próba przełamania, dokonana przez bolszewików, przy użyciu znacznych sił, na zmieniający się w dalszym ciągu przyczółek mostowy nad rzeką Kubań. Próba ta zakończyła się pełnym i ciężkim niepowodzeniem strony atakującej.

Nad środkowym Dnieprem oraz na środkowym odcinku formacje niemieckie odpowiedziały na wypadki bolszewickie energicznymi przeciwnatarciami, wwieczonymi utrzymaniem własnych linii, a częściowo nawet znacznymi zyskami terenowymi.

Na północ od Morza Azowskiego oraz na północnym odcinku frontu wschodniego, w ścisłym współdziałaniu formacji armii lądowej i lotnictwa rozbito nowe pozycje przygotowywane bolszewików.

Przy chwilami niekorzystnych warunkach atmosferycznych niemieckie myśliwce oraz artyleria przeciwlotnicza zestrzeliły w ciągu 4-tych pierwszych dni obecnego miesiąca 111 samolotów sowieckich, tracąc 7 własnych maszyn.

W rejonach bojowych na zachód od Smoleńska i na północny zachód od Demidowa, sytuacja utrzymuje się zasadniczo bez zmian. Niemieckie grupy bojowe, w częściowo zaciekłych walkach, zyskały na terenie ku wschodowi. Kilkakrotnie przeciw atakom sowieckim krwawo odparto. Bolszewicy, w toku swych nieskoordynowanych ataków, wysłali do walki także w jednym miejscu brygadę pancerną, która, po stracie 14-tu czołgów, zrezygnowała z dalszych prób przełamania.

Po obu stronach szosy Orsza — Smoleńsk doszło ponownie do zaciekłych walk. Kilka wiałam powstrzymaną, a celem ich ośczerzenia podciągnięto miejscowe rezerwy. Oddziały bolszewickie na tym obszarze oraz na odcinku sąsiadującym od północy, rozbito ogniem niemieckich baterii, wspólnie z atakującymi ciężkimi niemieckimi samolotami bojowymi.

Na północnym odcinku działalności bojowej przybrała w ciągu dnia wczorajszego na siłę. Zaobserwowano silne przesunięcia wojsk bolszewickich na południe od jeziora Ilmei, co pozwala wnioskować o zamiarach ofensywnych.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Ostrzeliwanie Kronsztadu

BERLIN, 6 października. — Ciężkie działą nadbrzeżne niemieckiej marynarki wojennej ostrzeliwały w dniu 4-ym października zakłady dokowe i obiekty okrętowe w Kronsztadzie. Celne pociski spowodowały kilka gwałtownych eksplozji i silne pożary.

Trzy miesiące nieprzerwanych walk

BERLIN, 6 października. — W uzupełnieniu komunikatu wojennego pisać DNB:

W dniu 5-ym października miały dokładne 3 miesiące od chwili rozpoczęcia przez bolszewików ich wielkiej ofensywy letniej, mającej rozbić front niemiecki, wysunęty daleko w głąb ziem rosyjskich. Obecnie, po 3-miesięcznych nieprzerwanych walkach w wyniku których, dzięki umiejętnemu manewrowaniu, odparto wszelkie ataki przełamania linii oraz próby oskrzydlenia, można stwierdzić, że trudności, jakie piętrzą się dzisiaj przed bolszewikami, są znacznie większe, aniżeli w chwili rozpoczęcia ofensywy.

Front niemiecki nie został w żadnym miejscu całej swej 2000 km mierzącej „łusce” przerwany, a nawet skutkiem konsekwentnie przeprowadzonego skrócenia linii został znacznie wzmożony tak, że bolszewicy u schyłku trzeciego miesiąca swej ofensywy mają przed sobą silniejszego, aniżeli kiedykolwiek, obrońcę linii niemieckich.

Opinia pułkownika Knoxa

BERNO, 6 października. — Pułkownik Knox, sekretarz stanu marynarki Stanów Zjednoczonych, który w tych dniach zwiedził śródmorski teren wojenny, przestawiał przed nadmierzonymi opiniami, zwrócił on uwagę na fakt, że najtrudniejszą i najkosztowniejszą częścią ataku na twierdzę europejską musi jeszcze być dokonana.

Prez. Naumann o gospodarce rolnej i kwestii żywienia

6 milionów ludzi w Gen. Gub. otrzymuje przydziały artykułów żywnościowych

KRAKÓW, 6 października. — Z okazji wprowadzenia nowych zwiększonych stawek przydziału żywności z dniem 1 października b. r. przedstawiciel agencji prasowej „Telepress” miał możliwość uzyskania wywiadu z Kierownikiem Głównego Wydziału Żywności i Rolnictwa Gen. Gub., Prezydentem Naumannem na temat ogólnej sytuacji żywnościowej w kraju. Już z pierwszych słów rozmowy można było wywnioskować, że Prezydent Naumann jest wybitnym fachowcem, a nie teoretykiem. W rozmowie, która przybrała charakter bynajmniej nie jakiegos urzędowego wywiadu, lecz raczej podrobnego pogawędki, Kierownik Głównego Wydziału Żywności i Rolnictwa, zaparty na temat rozwoju akcji ujęcia produkcji i rozdzielu środków żywnościowych odpowiedział co następuje:

— Zasady gospodarki wojennej wymaga, że rzecz jasna właściwego ujęcia przez Władze zarówno dziedziny produkcji rolnej, jak też i rozdzielu plodów rolnych. Administracja niemiecka jesienią 1939 roku na terenie Gen. Gub. nie zastąpiła żadnych właściwych dla tego przesłanek. Stale przeto przed nią do pokonania dwie poważne trudności, jedna z natury technicznej, a druga, można powiedzieć, natury psychicznej. Po pierwsze, 70 — 80 proc. całego handlu znajdowało się w rękach żywności. Tylko nieznaczny odsetek był zorganizowany w sieć Spółdzielni Rolniczo-Handlowych. Odsetek ten był tak szczupły, że nie mógł stanowić punktu wyjściowego, jako podstawa do rozbudowania bardziej rozległego aparatu. To była więc trudność natury technicznej. Trudność natury psychologicznej polegała na tym, że na terenie obecnego Gen. Gub. w okresie przedwojennym większość przede wszystkim małych gospodarstw rolnych stanowiła właściwie samoistne komórki samowystarczalności, mogące pokryć w większości swe potrzeby tylko we własnym zakresie. Jest to zupełnie zrozumiałe, że jeżeli teraz Władze, pragnąc przeprowadzić reglamentację życia rolniczego i handlowego, zażądały od rolnika, by ten w formie kontyngentu oddał część plodów rolniczych na rzecz ludności nie posiadającej ziemi, to w umyśle rolnika nie mogła zrodzić się natychmiast koncepcja, że takie postępowanie jest słuszne. Można śmiało stwierdzić, że trudność ta, oparta na przesłankach psychologicznych, była niekiedy i trudniejsza do pokonania niż ta pierwsza techniczna.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

Próbę przeprowadzenia się silnej sowieckiej grupy wypadkowej na froncie Wołchowa zawczasu wyśledzono i dzięki energicznej akcji nadrejonowej jeszcze przed wyładowaniem. Kiedy bolszewicy zrozumieli, że przedsięwzięcie ich musi zakończyć się niepowodzeniem, usiłowali bezskutecznie uciec na swych łodziach gumowych i tratwach. Jedynie pojedynczy bolszewicy zdolali wplaw wyratować się na brzeg.

na istniejących podstawach ramy, umiemy akcje oddawania kontyngentów. Zrozumie tej dziedzinie prace, rzecz można, od podstaw. Ziemia w Gen. Gub. nie jest bynajmniej gorsza, przeciwnie biorąc, od ziemi, dajmy na to w Rzeczy. Tymczasem przeciętna wydajność jest jeszcze do dziś niższa w Gen. Gub. niż w Niemczech. O ile w Rzeczy zbiera się z hektara 23 — 24 kwintali ziarna, to rolnik w Gen. Gub. z takiej samej powierzchni zbiera jedynie 11 — 12 kwintali. O ile w Niemczech obowiązek dostawy mleka z jednej krowy wynosi na rok 2.400 litrów, to rolnik w Gen. Gub. oddawanie mleka 800 litrów, a w wypadku, gdy przy krowie jest jeszcze cielę, tylko 500 litrów mleka. Powodów takiego stanu rzeczy nie będę wymieniał, gdyż są one zbyt liczne.

Prace agronomów

O mówczej po prostu pracy agronomów powiatowych, gminnych i wiejskich, których liczba idzie w tysiące, świadczyć następujące fakty: udzielając oni porad przeszło 2.300.000 gospodarstwom rolnym. Muszą oni dbać o to, by rolnik na nowych zasadach naukowych oparł gospodarkę siewną, pielęgnacyjną, nawozową itp. Oni czuwają nad odwadnianiem pól i nad takimi nawet drobiazgami, by nie palono na polach naci ziemniaczanej, lecz składano ją na przymy kompostowe, bądź używano do nawożenia tak i pastwisk. To są wszystkie drobne rzeczy oczywiście i wydają się nawet mało ważnymi, gdy się o nich rozmawia tak, jak ja teraz mówię. Lecz, proszę mi wierzyć, na tych właśnie drobnych rzeczach opiera się racjonalna gospodarka rolna, a co za tym idzie i racjonalny rozdział środków żywnościowych. Do tego też trzeba owego rozbudowanego w gestą sieć aparatu agronomów.

W ślad za zorganizowaniem akcji kontyngentów, trzeba było pomyśleć o odpowiednich pomieszczeniach na plody rolne. Sprawa zaopatrzenia ogółu ludności w chleb wymagała rozbudowania sieci śpiżni i magazynów zbożowych. Sprawa zaopatrzenia w mięso wysunęła na pierwszy plan założenie chłodni. Dwie chłodnie w Warszawie i Lwowie już pracują. Trzecia w Krakowie znajduje się w trakcie budowy. Wznośnienie magazynów, chłodni itp. urządzeń pochłonęło oczywiście wiele trud i kosztowało niemało pieniędzy. Nie sądzono jednak niczego, gdyż w ramach planowanego ujęcia zbiorów były to momenty

(Dalszy ciąg na stronie 2-iej)

Propagandowe świece przed ikonami

Według określeń Lenina istota bolszewizmu jest „wojujący ateizm”. Jednym z bojowych hasł komunistów rosyjskiego w okresie, gdy czuli oni się w pełni swej potęgi na bezkresnych równinach Wschodu aż do kresów Syberii było szerzenie urzędowego zdania, że „religia – to opium dla ludu”. Szerzenie bezbożnictwa nie ograniczało się do propagandy słownej.

Panujacy w Sowietach do czasu wybuchu wojny niemiecko-bolszewickiej system pod względem stosunku do religii i jego organów wykonawczych do religii został oświetlony w encyklice papieża Piusa XI „Divini Redemptoris”. Czytamy tam, co następuje:

„Gdyżkolwiek zagnieździł się komunizm i gdzie doszedł do władzy – ze szczególną troskliwością myślimy tu o Rosyjskiej Republice Rad – tam wszędzie dąży on, jak się sam do tego przyznaje, wszelkimi środkami do tego, by zniszczyć doszczętnie podstawy religii i cywilizacji chrześcijańskiej, wszelki ślad tej cywilizacji pragnie wyczerpać w sercach ludzi, a szczególnie młodzieży.

Biskupi i kapłani zasądzeni byli na roboty przymusowe, rozstrzelano i mordowano ich w nieludzkich sposobach; te z osób świeckich, które podejrzewano o obronę religii, przesładowano i piewniano, jako wrogów, stawiano przed sądy i wtrącano do więzień.

Niespotykana dotąd na przestrzeni całej historii ludzkości cecha charakterystyczna i czerwona nić, jaka snuje się od dwudziestu pięciu lat przeszło, w taktyce bolszewizmu jest brak wszelkich zasad. Różni nieco inaczej. Wskazując na zasadę, że za wszelką cenę utrzymać się przy władzy i dla tego celu wyczerpać na pozór nieprawdopodobne odstępstwa od głównych zasad, zwłaszcza wtedy, kiedy bolszewizm zaczyna zagrażać niebezpieczeństwem, gdy grunt drży mu pod nogami.

I dlatego po 22-im czerwca 1941 roku chłopcy i robotnicy narodów, zamieszkujących olbrzymie wieżnice, na którym zawieszono czerwony sztyl „ZSRR” dowiedzieli się, zapewne ze zdziwieniem, że z wyjątkiem wzorca kremlińskiego odkryli pojęcie „objęznu”. „Objęznu” w niebezpieczeństwie – wielkim głosem poczęła grzmieć propaganda sowiecka, prowadzona, jak wiadomo, przez eksperymenty żydostwa nie dżynarodowego.

Postacie feldmarszałków białej carskiej Rosji – Suworowa i Kutuzowa – zostały odwrócone z pyłu obowiązującej poprzednio dla nich pogardy i postawione, jak przykład dla czerwonych marszałków. Cygnim i perfidia góry sowieckiej nie zawahały się nawet przed wskrzeszeniem pamięci książęcia Aleksandra Newskiego, chociaż wódz ten był przez cerkiew prawosławną zaliczony w poczet świętych.

Idąc dalszą drogą po krętej linii, tego koniunkturalnego łamańca rzekomo ideologicznego Kreml polecił „prezydentowi ZSRR” Kalininowi, wygłoszenie przemówienia do pracujących na froncie agentów propagandy sowieckiej, w którym wyzwał ich, aby szerszyli myśl o potrzebie tolerancji w stosunku do tych żołnierzy, jacy jeszcze trzymają się „przesały religijnej”.

W szczególności Kalinin bronił prawa wierzących żołnierzy do noszenia krzyżyków.

Ujawnia się również w tym przemówieniu pewna, jakby rewelacja, a mianowicie „Prezydent ZSRR” wyraził się, że znaczna część mieszkańców Unii Sowieckiej znajduje się jeszcze pod wpływami religijnymi.

mi, wobec czego nie należy pozwalać sobie na drwiny z ich obrzędów.

Jedną z nieliczonych maszek, jaka nakładają na miarę potrzeby filary bolszewizmu jest tak sama obca ich rysem, jak wszyście dotychczasowe i po spełnieniu swego zadania zostanie odrzucona w kat. o ile koniunktura uległaby zmianie.

W tej chwili jest potrzebna. Podtrzymywanie ostrego kursu antyreligijnego w stosunku do żołnierzy wierzących mogłoby wpłynąć na osłabienie ich ducha bojowego. Aby tehać na wysyłane pod niebieża cy ognie huraganowy niemieckiej broni szychobstrzelnej dźwięcie krasnoarmiejowej silniejszej „morale” bolszewizm już operował hasła nacjonalistycznymi, dającóżby nie miał więc zastosować i złudnych, czasowych hasel „wolności religijnej”?

Ponadto osiąga się w ten sposób doskonały efekt propagandy za granicą wśród Brytyjczyków i północnych Amerykanów, gdzie Biblia jest najważniejszą książką, po księżce czeckowej.

Przychylnie nastawienie do Moskwy takiego choćby arcybiskupa z Canterbury, ma swoje znaczenie. Materializuje się w formie dostaw sprzętu wojennego, amunicji, żywności.

Skorzy się ma pokazowa cerkiew, w której przed ikonami płoną świece, można zaprosić do Moskwy arcybiskupa Yorku, aby przekonał się, że nawet w pobliżu Kremlu wolno się ludności modlić.

Urządzone jeszcze inny, rodzaj propagandy, jak określili głowa kościoła prawosławnego w Argentynie, metropolita Kon-

stanty Złazsecw, fakt mianowania metropolity Sergiusza na patriarchę Moskwy. W tej sprawie kanony cerkwi prawosławnej wymagają, że wyboru nowego patriarchy mógłby dokonać jedynie Sobór, składający się z przedstawicieli tej cerkwi ze wszystkich krajów na kuli ziemskiej. Nominacja Sergiusza nie jest więc równoznaczna ze swobodą wyznaniową w Sowietach.

Ostatnio „Journal de Geneve” ogłosił artykuł, napisany przez T. Auberta, na temat konstytucji sowieckiej i wolności religijnej. Autor analizuje sytuację i dochodzi do następujących wniosków, że dopóki swoboda propagandy religijnej nie wejdzie do konstytucji sowieckiej na miejsce wyłączonej swobody propagandy antyreligijnej, tak długo ani patriarcha, ani Sobór, ani święty Synod nie będą mogli stosować się do dogmatów religijnych, nie łamają przy tym lojalności w stosunku do rządu sowieckiego.

Posunięcia religijne Kremlu są jedynie manewrem taktycznym. Stwierdził to publicysta metropolita Litwy i zaznacza, że gdyby bolszewizm przetrwał wojnę oraz odzyskał swą siłą pojęcie w Rosji, rozbabyłby znów przesładowanie Kościoła. „Bolszewicy wiedzą o tym doskonale, że pomiędzy nimi a Kościołem może być tylko wojna. Na ich koncesjach nie można budować swobody religijnej. Tylko obalenie i zniszczenie bolszewizmu może przywrócić i zapewnić wolność i umożliwić rozwinięcie wszystkich przytłumionych w narodzie i Kościele sił” – kończy metropolita.

Prez. Naumann o kwestii wyżywienia

(Dokończenie ze strony 1-ej)

Wymagające niezbędne zrealizowania. Omawiając sprawę tegorocznych prac podkaszanych, że w maju rozpoczęto przygotowania, nie wiedząc zupełnie, jakie będą zbiory. Na szczescie okazały się one pomyślne. Można było zrealizować życzenie Generalnego Gubernatora dr. Franka w sprawie zwiększenia przydziałów żywności dla wszystkich mieszkańców. Pierwszy krok w tej dziedzinie uczyniono już, jak wiadomo, z dniem 1-szym września br. Z dniem 1-szym października, jak to ludność miała już możność zapoznać się z prasą, ustalono jeszcze większe racje przydziałowe. Wskazywać na podział na grupy dla wyjaśnienia podam, co następuje:

W dniu 1-szym marca b. r. przeprowadzone spis ludności miał na celu rozróżnienie wszystkich mieszkańców Gen. Gub. na trzy zasadnicze grupy: „producentów”, a więc osoby, mogące wyżywić się we własnym zakresie, częściowych producentów, osoby, mogące tylko w pewnym stopniu pokryć zapotrzebowanie we własnym zakresie i wreszcie konsumentów, a zatem tych, którzy nie posiadają zupełnie roli. Podział ten pozwolił stwierdzić, że około 1/3 całej ludności Gen. Gub. a więc 6 milionów ludzi musi być ujętych w ramy rozdziału artykułów żywnościowych, że pod względem wyżywienia uzależnieni są oni wyłącznie od sprawności akcji ujęcia i rozdziału płodów rolnych.

Osoby te, według rodzaju wykonywanej pracy, podzielono następnie na znane już powszechnie grupy apozycywców. Odpowiednie stawki zostały już w swoim czasie podane do publicznej wiadomości. Zaznaczyć tylko przy tym na marginesie, że 70% kon-

sumentów przypada właśnie na owych uprawnionych do uprzywilejowanego zaopatrzenia i do dodatkowego zaopatrzenia.

Wspomniałem już, że tegoroczne zbiory umożliwiły zrealizowanie zapowiadzanego zwiększenia przydziałów. Podnieść przy tym muszę jeszcze, że umożliwione to zostało zrozumieniem dla akcji ujęcia zbiorów, jakie wykazała sama ludność rolnicza. Władze, odzwajmniając się za to, wprowadziły nowy system premii, który, jak sam osobiście miałem możność stwierdzić, spotkał się z pewnym zadowoleniem u rolników Gen. Gub.

Oczywiście, zawsze znajdują się takie elementy, które nie władzom nawet z jakichś powodów, pragną wprowadzać ferment. „Mam tutaj na myśli w tej chwili pewien rodzaj bandytów, działających w niektórych okolicach. Jeżeli bliżej rozpatrywać ich zbrodnicze postępowanie, a przede wszystkim jego skutki, to wówczas przekonamy się, że szkodzi ono jedynie interesowi ogółu. Zniszczenie młoczników, zdemolowanie młozarni, czy nawet spalanie magazynu ze zbożem, nie sparaliżuje w żadnym wypadku całej akcji.

Incydenty te wychodzą jednak na niekorzyść wszystkich mieszkańców, gdyż siła fakt osłabiają w pewnej części zdolność produkcyjną kraju. Jeżeli gospodarka rolna i wyżywieniowa na jakimkolwiek odcinku dozna uszczerbku, to odbije się to przede wszystkim nie na kim innym, jak właśnie na spożywcach, to jest na ludności pracującej. Co do tego, że każdy mieszkaniec Gen. Gub. rozumie, że działalność bandytów szkodzi przede wszystkim jemu, o tym jestem przekonany.

Zniszczenie urządzeń w młeczarni przes-

rywa siła faktu jej działalność, a co za tym idzie, wstrzymuje produkcję. Czas po- trzebny na dostarczenie odpowiednich maszyn, z powodu trudności, podyktowanych warunkami wojennymi, przedłuża się na około 6 – 8 tygodni. W tym okresie mieszkańcy nie pracują, nie zapoatrzyrją tym samym ludności w tuszcz.

Jeżeli już mowa o zaopatrzaniu w tuszcz, to podkreślę jeszcze jedną sprawę, a mianowicie zagadnienie tuszuszów roślinnych. W niektórych krajach, jak np. we Francji południowej, stawią one podsta- we zaopatrzania ludności w tej dziedzinie. U nas tak niestety dotychczas nie jest. Przed wszystkim uprawa roślin oleistych nie objęła dotąd odpowiednich rozmiarów, po drugie ostatnie ostrze zimy przyczyniło się do obrócenia w nieważ całego trud rolników nad uprawą roślin oleistych. Następne lata będą może jednak już pomyślniejsze.

Akcje wzmocnienia produkcji rolnej, akcje właściwego ujęcia sprawy kontyngentów, wreszcie akcje wzmocnienia przydziałów żywnościowych będą prowadziły władze dalej z wyżyciem wszystkich sił.

Proszę mi wierzyć, że nie zapominamy o żadnym momencie, który by mógł przyczynić się do polepszenia warunków życiowych ogółu ludności. Przycięcie taki mój przykład. Przed wojną w każdym gospodarstwie, objętym naszym czy dużym, istniały tak zwane między innymi poszczególnymi rolami. Było to po prostu marnotrawstwo, tak samo, jak i niewykorzystanie każdego niużytku. Przez zlikwidowanie owych między można uzyskać zwiększenie o 50% ogólnej powierzchni rolnej, a co za tym idzie zwiększenie o 5% ogólnej wytwórczości rolniczej. Takie przykłady można mnożyć prawie w nieskończoność. Objemu- ją one wszelkie zagadnienia, związane z komasacją, odwadnianiem, pracami nad regulacją rzek itp.

Rolnicy w Gen. Gub., stwierdzam to z pełnym zadowoleniem, odnoszą się z ufnością do naszych wysiłków. Dowody na to znajdujemy na każdym kroku. W podróży inspekcyjnych po różnych zakątkach kraju miałem możność osobiście przekonać się o wynikach pracy agronomów powiatowych, gminnych i wiejskich.

Zwiększenie przydziałów środków żywnościowych, o które władze zabiegały od samego początku, stało się od 1-go października b. r. faktem dokonanym. Racje przydziałowe w Gen. Gub. są wyższe, niż dajmy na to w niektórych częściach Francji, Włoch czy Finlandii. Racje chleba i marmolady są prawie tak samo wysokie, jak w Niemczech. Rząd oczywiście nie zaniedba niczego, by doprowadzić do jeszcze wydatniejszego zwiększenia racji żywnościowych. Odpowiednie przygotowania zostały już podjęte. Realizacja ich zależy od tego jedynie, czy ogół ludności będzie dalej z takim samym zrozumieniem współpracował z władzami, jak dotychczas.

Ja ze swej strony – zakończył przyszedł Naumann – mogę zapewnić, że rozbudowany na terenie kraju cały aparat administracji rolnej będzie tak samo, jak dotąd, działał sprawnie, w oparciu o zasady sprawiedliwości i porządku.

(o)

W jednym zdaniu

Ja komunikuję w Rzymie ze strony urzędowej, z- bytki historyczne w Pompei oraz siła zarys muzu- niu w czasie ataków Anglików i Amerykanów.

Departamenty wojny i floty USA, podały do wiadomości, że są wojny nad kontraktami dla Wład- Kimmenle i generał-majorem Walterem Shurman- gów oficerami, dowódczyni w Pearl Harbour w dniu 7 grudnia 1941 r., została odwołana na inny termin.

Jack donosi „Diarlo de Mancha” poprawa w stanie zdrowia prezydenta Perugii czyi dalsze postępy i general Carmous mógł już opuścić łóżko.

— Czy zgadza się pan na to? Czy zechce pan dla mnie to zrobić, by w tym uczestniczyć? — spytała Joe brata Wandy.

— Owszem! rzekł cicho i ukłonił się niegrę- nie.

— Oto ten najważniejszy list! Ten „dystans”! — rzekła Joe, wydobywając „okropny” list. — Z- raz wyszukam jeszcze inne. Położyła list na poduszce, lecz w tej chwili Wanda drażliwie porwała go.

— Proszę mi to oddać!

— Nie! to jest na pewno najmniej ważny! mło- chodzi o inną! o tamtą!

Joe rzuściła się.

— Nicstety, ten jest najważniejszy. Proszę o niego!

— Nie!

— Proszę mi go oddać! Miałam czytać go! Proszę pana... zwróciła się Joe do brata Wandy.

— Oddaj! — rozkazała z kąt.

Palily ją ręce. Obracała list. Wreszcie oddała Joe rozsiadła się wygodnie i czytała głośno, skł- dając każde zdanie, każde słowo. Wanda ukryła oczy głęboko pod powiekami, mizlała.

— Czy nie ma pani nic do powiedzenia? — pytała bezlitośnie Joe, przerywając w najw- najniejszych miejscach.

— O, o proszę! Pani się nim bawiła, jak kot myśla! Igrała sobie pani! — wybuchła wresz- cie, szczęśliwa, że coś wymyśliła. Joe poczęła się śmiać.

— A czemuż sobie pozwalała!?

Trudno opisać, co działo się po skończeniu czytania listu przez Joe. Czerwona, z oczyma formalnie wyskakującymi z orbit, Wanda mia- tała się po pokoju, jak Waldira. Doskakiwała do Joanny, to znów brała się pod bok, jak ryko- wa „kuma” i kręcając się na obcasie rzucała w Joe niepowstrzymany potok obelżywych do- ków.

— Wszyscy się dowiedzą, jaka pani jest! wsr- syli wszędzie napiszę! Do Pionu! (padło nagle- ało dobrego znajomego Gera) Do dyrektora

(d. c. a.)

M. A. HESSEL.

15)

Miłość...?!

— Nie? — A zatem niech pan słucha, bo sio- stra pana jest osoba nieobliczalna, nieoponowa- na i mówić do niej, to dyskutować z kienowem! Poza tym — ona ma na obronę dwóch braci, a ja tu jestem zupełnie sama! I sama muszę obro- nić się przed panem... moją obrońcą — głos Joe zadął — jest daleko... Ale gdyby go pan mógł zobaczyć, gdyby pan widział, jakiego! — ja mam miłą dziewczynę i pórwał go ze swym swa- grem, począł pan razem ze mną śmiać się z żartów, jakie mi stawiają.

Przybladła twarz Joanny oblał entuzjazm i za- chwył, a ze żrenie jej trysnęło ciepłe światło. Brat Wandy spoglądał na nią i pomyślał, że je- żeli istotnie są na świecie rzeczy niemożliwe, właśnie to jest niemożliwe: by ta kobieta kłama- ła! A ona mówiła dalej:

— Daleko jest, i nawet nie wiem, gdzie... Mo- że w nieszczęśliwym, może w chorobie... może w niebezpieczeństwie! A może tęskni za mną i wierzy mi (głos jej począł wibrować, jak delika- tny instrument muzyczny). — Czy uważa pa- nia, że kobieta może mieć honor? I nie kłamać? Bo- daj jedna na świecie... A więc poręczam panu słowem mego honoru, że ze swagrem pana nie- mnie nie łączymy, mnie i nie łączy! Ja sama na- oświeci otworzyłam drzwi pańskiej siostrze! Cóż więcej mogłam uczynić?

Młody człowiek mizlał. I patrzył... Jeszcze wstał. A Joe poprzysięgała sobie, że on musi u- wierzyć! Delikatnie oparła obie dłonie na jego muskularnych, złowrobnych rękach.

— Jest pan młodym mężczyzną! Na pewno... na pewno już nie... był pan... (Joe była nie- speziona) sam... z młodą kobietą! Gdybyście wy- — oboje... zeszli się po to, by być sami... rozumie- mnie pan chyba! — ...w intymnych zamiarach, czy dopuściliby pan do tego, by ona, pańska parti-

nerka, na pukanie otworzyła drzwi... czy ona sa- ma podeszłaby w ogóle... czy zareagowałabyś na pukanie?!

Oczy mężczyzny momentalnie uciekły od uś- miechającej twarzy Joanny. Ale po chwili wróci- li. Spojrzył jej w oczy.

— Pani ma rację! Nie mogę zaprzeczyć! Tu- pani ma słusność, to muszę przyznać!

Sekata dłoń sięgnęła po rękę Joanny i ujęła ją mocnym męskim uściskiem zaufania i wiary. Za- łała ją radość. Długo spojrzeli sobie w oczy. U- klonił się potem nisko, bardzo przemiennie — i poszedł.

Joe rzuciła się pani Marcie na szyję.

— Ale załedwie upłynęło może piętnaście minut, delikatnie zapukał ktoś do drzwi.

— Mamuska! — odezwał się nieśmiały głos Gera.

Joe natychmiast wyszła do drugiego pokoju, pani Maria za nią.

— Niech mu pani powie, że jestem już na- dworcu, że mnie nie ma! Nie chce go widzieć, ani mówić z nim! — szepnęła Joe.

— Mamusko! Mamusko! — prosił Ger za- drzwiami.

— Ja mu wcale nie otworzę! — zacięła się p. Maria.

— Niech mu pani otworzy! — prosiła Joe w przekonaniu, że przybiegł coś im dać znać.

— Może on chce nas przed czymś ostrzec. Może coś powie...

— Mamuska! Puść mnie! — brzmiał błałny głos Gera. Ujął kłamek i targal nią.

— Czego chcesz ode mnie? — spytała go przez zamknięte drzwi.

— Puść mnie, mamuska!

Otworzyła W. w tej chwili Wanda kołanem w- pchnęła Gera, jak mikrusa, do wnętrza mieszka- nia. Za nim ukazał się brat Wandy, ten sam, co- był u Joe.

Joanna wcale nie ruszyła się z otomany. W- anda stanęła w progu.

— Pani jest Joanną! Mój mąż przysłał mi się- teraz!

